

امپریالیسم آمریکا در طول جنگ ویتنام از سلاح شیمیایی کشتار دستجمعی تحت لوا "دخالت بشر دوستانه" همانند آنچه در افغانستان و عراق کرد، استفاده نمود. دیروز و امروز و فردا!

در پایان جنگ ویتنام و شکست مقتضحانه امپریالیسم آمریکا، سه برابر تعداد تمامی بمب هایی که در جنگ جهانی دوم از طرف تمامی طرفین جنگ مورد استفاده قرار گرفت، بر سر مردم زحمتکش قهرمان ویتنام ریخته شد.

حجم بمب های استفاده شده در جنگ ویتنام برابر هشت میلیون تن که مساوی با ششصد و چهل برابر بمب اتمی که در هیروشیما استفاده شد، بود.

از جمله بمب های کشتار دست جمعی که در جنگ ویتنام مورد استفاده قرار گرفت، بمب ناپالم یا بمب آتشزا بود.

بمب ناپالم یا بمب آتشزا مخلوطی از عنصر شیمیایی نفت خام و یا یک عنصر سوخت مشابه غلیظ شده یا ژل مانند است که برای استفاده در دستگاه های آتش زا می باشد. در ابتدا برای سوزاندن ساختمان ها و بعد اساسا به عنوان یک سلاح کشتار جمعی علیه افراد پیاده نظام ارتش مقابل بکار گرفته می شود. کارکرد بمب آتشزای ناپالم چنین است که به پوست می چسبیده و با آتش گرفتن باعث سوختگی های شدید می شود. بمب آتشزای ناپالم در سال 1943، در یک آزمایشگاه مخفی در دانشگاه هاروارد در ایالت ماساچوست آمریکا توسط یک تیم به رهبری شیمیدان لونیس فیزر کشف و تکامل داده شد. اولین مورد استفاده ثبت شده آن در میدان جنگ جهانی دوم، و به طور گسترده در حملات آتش زا در شهرهای ژاپن مورد استفاده قرار گرفت است.

" بمب آتشزا" ترکیبی از نام دو تا از ترکیبات عنصر ژل به نام اسید نفتانیک و اسید پالمیتیک (یک نوع اسید چرب) است. " بمب آتشزای B " نسخه مدرن تر از بمب ناپالم است، و هر چند ترکیب شیمیایی آن ویژه و متفاوت است، اما اغلب به سادگی به عنوان "بمب ناپالم" نامیده شده است.

در سال 1980، سازمان ملل متحد به عنوان نوش دارو بعد از مرگ سهراب (!) اعلام کرد که " استفاده از ژل غلیظ برای کشتار غیرنظامیان یک جنایت جنگی می باشد.

بمب ناپالم B یا بمب آتشزای B یک ماده شیمیایی از بمب آتشزا که از سلف خود (بمب ناپالم) به خاطر ترکیب شیمیایی متمایز است. و معمولا مخلوطی از بنزن (بنزین هواپیما) و پلی استایرن می باشد، و به عنوان یک عامل ضخیم (غلیظ) در ساخت ژل بنزین استفاده می شود.

ناپالم یا بمب آتشزا B به طور فزاینده یک عنصر اصلی اقدام نظامی امپریالیسم آمریکا در طول جنگ ویتنام شد؛ همزمان با افزایش نیرو نظامی آمریکا در ویتنام به ار گیری آن به خاطر اثرات تاکتیکی و همچنین روانی گسترده آن فزاینده تر شد. طبق گزارش های مستند بین سال 1963 و 1973 حدود 388,000 تن از بمب های ناپالم آمریکا در مناطق مختلف ویتنام انداخته شد، در مقایسه با 32,357 تن که بیش از سه سال در جنگ کره استفاده شد، و 16,500 تن در ژاپن در سال 1945 ریخته و استفاده شد.

نیروی هوایی و نیروی دریایی امپریالیسم آمریکا از بمب ناپالم با اثر سهمگین کلانش بطور کور علیه همه گونه هدف از

جمله علیه سربازان، تانک ها، ساختمان ها، جنگل ها، و حتی تونل های راه آهن که بیم استقرار نیروهای کمونیست ویتنام می دید استفاده کرد. اثر استفاده از بمب آتشزای ناپالم همیشه صرفا فیزیکی نبود بلکه به خاطر اثرات روانی بر روی دشمن نیز می باشد.

سایر کاربردها توسط دولت های مختلف عبارتند از: دولت فرانسه در طول جنگ اول هندوچین (1946-1954)، جنگ الجزایر (1954-1962)، جنگ استعماری پرتغال (1961-1974)، در جنگ شش روزه توسط دولت متجاوز اسرائیل (1967)، در نیجریه (1969)، هند و پاکستان (1965 و 1971)، ترکیه در جریان حمله به قبرس (1974)، مراکش در طول جنگ صحرای غربی (1975-1991)، رژیم جمهوری اسلامی ایران در طول جنگ با عراق (1980-1988)، برزیل (1972)، مصر (1973)، عراق (1980-1988، 1991)، آنگولا (1993)، یوگسلاوی (1991-1996) و آرژانتین (1982).

در پایان جنگ ویتنام و شکست مفتضحانه امپریالیسم آمریکا، سه برابر تعداد تمامی بمبهایی که در جنگ جهانی دوم از طرف تمامی طرفین جنگ مورد استفاده قرار گرفت، بر سر مردم زحمتکش قهرمان ویتنام ریخته شد.

حجم بمبهای استفاده شده در جنگ ویتنام برابر هشت میلیون تن که مساوی با ششصد و چهل برابر بمب اتمی که در هیروشیما استفاده شد، بود.

برهان عظیمی- پانزدهم شهریور ۱۳۹۲ برابر با ششم سپتامبر ۲۰۱۳

دو ویدیو زیر تاثیر مخرب بمب ناپالم را نشان می دهد:

<http://www.youtube.com/watch?v=Ev2dEqrN4i0>

http://www.liveleak.com/view?i=4f3_1340952482

دختری که همیشه 9 ساله خواهد ماند!

در تصویر زیر، دختری که همیشه 9 ساله خواهد ماند و با فریاد و ندبه "بیش از حد گرم است! بیش از حد گرم است!" دوان دوان به طرف پایین جاده به دور از روستای سوخته شده محل زندگی سرازیر شد.

او در مصاحبه با اسوشید پرس می گوید همواره به خاطر اصابت بمب ناپالم که از طریق لباسش مانند گدازه آتشفشان به لایه هایی از پوستش چسبید، می خواهد برهنه باشد.

او همیشه به خاطر شوک روانی یک قربانی بدون نام خواهد بود.

